

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

SĂ CINSTIM ZIUA DUMINICII CA ZI ÎNCHINATĂ DOMNULUI

DUMINICA A 27-A DUPĂ RUSALII

(Tămăduirea femeii gârbove)

ZĂMISLIREA SFINTEI FECIOARE
MARIA DE CĂTRE SF. ANA;
SF. PROROCIȚĂ ANA,
MAMA PROROCULUI SAMUEL

**Evangelhia de astăzi ne spune
că într-o sâmbătă Hristos s-a dus
într-o sinagogă. Evreii țin ziua de sâmbătă
ca zi de închinare lui Dumnezeu.**

**În această zi este interzisă munca.
Porunca Decalogului era fermă: șase zile
din săptămână sunt pentru muncă,
dar sâmbăta trebuie să fie închinată
slujirii lui Dumnezeu (Ieșire 20, 9-10).**

Cu strictetețe iudeii respectau această această poruncă. Domnul spusese: „Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințești. Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale. Iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobotoc al tău, nici străinul care rămâne la tine.” (Ieșirea 20, 8-10) Căci Domnul a sfințit această zi și a binecuvântat-o.

Orice evreu încălca porunca și lucra în zi de sâmbătă, era pedepsit cu o aspră pedeapsă. În Vechiul Testament aflăm despre un evreu care a îndrăznit în zi de sâmbătă să iasă din cetate și să se ducă în munte să taie lemne. Pe drumul de întoarcere în cetate, evreii l-au văzut și l-au dus la judecată. Găsit vinovat de încălcarea poruncii lui Dumnezeu a fost condamnat la moarte. S-au adunat evreii, au luat pietre, le-au aruncat asupra lui și l-au omorât (Numeri 15, 32-36). Iar pietrele pe care le-au aruncat au fost atât de multe încât au alcătuit un mic deal. Și oricine trecea pe acolo, își amintea de pedepsirea omului care a disprețuit porunca lui Dumnezeu și a lucrat în zi de sâmbătă.

Și azi evreii respectă cu sfințenie, ca zi ne-

lucrătoare, sâmbăta. Dacă vă duceți astăzi în Israel - și mulți ați ajuns acolo - veți vedea că sâmbăta pe drumuri nu este nicio mișcare. Evreii nu călătoresc, nu aleargă mașini. Cine îndrăznește fără absolută nevoie să-și ia mașina și să călătorească pe drumurile publice, este considerat apostat și provoacă dezaprobarea generală. Nu-l oprește poliția, îl opresc cetățenii. Și uneori indignarea evreilor pentru călcătorii poruncii este atât de mare, încât nu numai că opresc mașina, dar îi dau și foc și o ard. Doar mașinile poliției și cele care transportă medici și bolnavi la spitale au permisiunea de a circula sâmbăta.

Deci, într-o sâmbătă, Hristos s-a dus în sinagogă. Ce este o sinagogă? O clădire în forma unei școli sau a unei biserici, care are scopul de a-i aduna pe evrei în fiecare sâmbătă, ca să citească acolo Legea lui Dumnezeu și să se roage. În sinagogă s-a dus Hristos în zi de sâmbătă. S-a dus ca să învețe. Dar în ziua aceea între oamenii din sinagogă se afla și o femeie. Era bolnavă, iar boala ei provenea din lucrarea satanei. Trupul ei se încovoiasă. Satana, din îngăduința lui Dumnezeu, îi încovoiasă coloana vertebrală. Atât de mult, încât capul sărmanei femei atingea pământul și de departe părea că pășește nu un om, ci un

animal cu patru picioare. Măinile ei deveniseră picioare, pe care le sprijinea pe pământ ca să poată să meargă. În această situație se afla femeia nu de un an sau doi, ci de optsprezece ani întregi, o întreagă viață. Ce priveliște tristă! Această femeie infirmă, chiar dacă nu s-ar fi dus sâmbăta la sinagogă, ar fi fost îndreptățită pentru absența ei. Nimeni n-ar fi putut să o acuze. Și totuși! Femeia aceasta, cu toată boala ei, când se mija de sâmbătă, nu avea liniște. Considera o datorie să se ducă la sinagogă. Și se ducea întotdeauna fără să cârtească împotriva lui Dumnezeu care nu o făcea sănătoasă. Dar de această dată, când s-a dus din nou la sinagogă, a văzut minunea lui Dumnezeu. Hristos a văzut-o, I s-a făcut milă de ea și, răsplătindu-i închinarea, consacra, devotamentul către Dumnezeu, a tămăduit-o. Trupul ei, care era îndoit ca un belciug, ca o mică verigă, s-a făcut din nou drept ca un chiparos. De acum, mergea cu trupul drept și Îl slăvea pe Dumnezeu. Această femeie din Evangelhia de astăzi pe câți creștini nu-i va judeca în ziua judecății! Femeia aceasta, bolnavă, infirmă, într-o stare jalnică, mergând în cele patru membre, se ducea în fiecare sâmbătă la sinagogă.

Noi, creștinii, avem duminica. Duminica a înlocuit sâmbăta. Duminica este ziua cea

mare și slăvită, ziua în care Hristos a biruit moartea, a adus o nouă viață și a creat o nouă lume, lumea harului. Și ar trebui ca noi, creștinii să cinstim duminica cu o deosebită evlavie. Ar trebui ca în această sfântă zi să înceteze toate lucrările în afară de cele absolut necesare și indispensabile. Ar trebui ca în această zi să nu aibă loc nici un meci de fotbal, nici teatre, nici cinematografe, nici excursii. Ci toți și toate să alerge la biserică și să-L adore pe Dumnezeu - Sfânta Treime, pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh. Pentru că aceste Trei Persoane ale Treimii Celei de-o ființă și nedespărțită au lucrat pentru mântuirea oamenilor. Tatăl a voit, Fiul a venit pe pământ, Duhul Sfânt a luminat lumea. De aceea, și la sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii spunem: „Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credința cea adevărată, nedespărțitei Sfintei Treimi închinându-ne, că Aceasta ne-a mântuit pe noi”. Da! Creștinul, care

merge în fiecare duminică la biserică și urmărește cu evlavie toate câte se spun și se fac acolo, și cu credință se apropie și se împărtășește cu Preacuratele Taine, acest creștin este folosit, dobândește lucruri inestimabile. Dacă la sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii, preotul ar da fiecăruia care vine la biserică în dar un ban de aur, gândiți-vă ce s-ar întâmpla? Toți ar merge la biserică ca să primească banul. Și totuși, ce este un ban de aur sau orice altă comoară materială în fața comorii spirituale, în fața binecuvântărilor dumnezeiești, pe care le împrăștie soarele Dumnezeieștii Liturghii? Oamenii care au intrat în biserică triști, supărați, gânditori, cu capul în jos, când se termină Dumnezeiasca Liturghie și iau binecuvântarea Bisericii, ies plini de bucurie, de pace și de veselie.

Așa cum femeia din Evanghelia de astăzi a intrat în sinagogă cu capul încovoiat și a ieșit cu capul drept, privind cerul, așa și fiecare suflet, pe care l-a încovoiat satana și

l-a făcut să vadă doar cele de jos, doar cele pământești și lumești, doar cele păcătoase, după ce a venit la biserică iese diferit. Ceea ce spune Biserica noastră, „Sus să avem inimile!”, devine o realitate. Acest suflet se înalță continuu, ajunge până la stele, trece de stele, Îl atinge pe Dumnezeu, se unește cu Dumnezeu.

O, Dumnezeul meu, o, Sfântă Treime! Ce binecuvântări sunt acestea pe care le dai evlavioșilor creștini care vin la biserică! Cât de fericți sunt ei, dar și cât de nefericiți sunt cei care în duminici când sună clopotul rămân pe dinafara Bisericii! Pe aceștia îi va condamna în ziua judecării femeia din Evanghelia de astăzi. Femeia bolnavă, infirmă, se ducea la biserică ei, la sinagogă; acești creștini sănătoși, cu mâini și picioare și ochi și urechi, nu se duc ca să spună un „Mulțumesc” lui Dumnezeu pentru atâtea bunătăți pe care li le dăruiește. ❖

Părintele Dinu

O BUNICĂ ȘI-O COPILĂ!

de Eliana Popa (după o pildă ortodoxă)

Într-un colț uitat de lume... lângă podul dinspre moară
O bătrână și-o copilă își duc viața-ntr-o căscioară.
Erau tare nevoiașe... greu se descurca bunica
Își creștea cu multă trudă și iubire, nepoțica!

Dar necazul iute vine peste omul necăjit
Și fetița ei cuminte într-o zi s-a-mbolnăvit!
Tot a încercat bătrâna să găsească bolii leac
Dar degeaba... că nimic nu se leagă la sărac!

A pornit plângând bătrâna la un doctor la oraș
N-avea bani ca să-l plătească, dar a luat un colț de caș!
Însă doctorul îi spune: „- N-am cum să te-ajut bunica,
Până nu-ți aduci la mine mai în grabă nepoțica!”

Lacrimi i-au brăzdat obrazii că n-avea cum să o poarte
Pe fetița ei bolnavă la un vraci așa departe...
Dar mergând pe străzi buimacă a văzut în fața sa
O biserică frumoasă... pe o stradă, undeva!

A intrat privind sfioasă către sfinții din icoane
Și a-ngenuncheat bătrâna lângă câteva cucoane
Ascultându-le bătrâna rugăciunea lor cea lungă
A-nceput cu voce tare să rostească a sa rugă:

„- Dragă, Doamne, sunt Maria! Nepoțica mea-i bolnavă
Zace-n pat de multă vreme... e slăbită și firavă
Dacă poți Tu să o vindeci, mergi acum... iute... iute
Casa noastră-i lângă moara ce se află lâng-o punte!

Ai să vezi căsuța noastră cu pereții care crapă
Are găuri în șindrila... e micuță și săracă...
Caută sub preșul roșu și ia cheia de la ușă
Mergi, Te rog, să-mi vindeci, fata! Fata mea ca o păpușă!

Să nu uiți! Când ieși din casă să pui cheia tot la loc
Ca să pot deschide ușa când o fi să mă întorc!
Gata, Ți-ai notat adresa? ... iaca... plec și eu la drum,
Mulțumesc, Mărite Doamne... mulțumesc încă de-acum !”

O priveau râzând mărețe „cuvioasele” femei
Zice una mai țăfnoasă: „- Vai și-amar de ruga ei!”
Dar bătrâna-și ia desaga și pornește către casă
Cu nădejde mare-n Domnul... nu le-aude sau nu-i pasă!

Și minune! Când ajunge și deschide grabnic ușa,
Nepoțica ei cea dragă cânta legănând păpușa
„- Cum? Te-ai ridicat, micuțo? Vino iute la bunica!”
Și degrab’ îi sare-n brațe ca zvârluga, nepoțica!

„- A venit aici un doctor și m-a sărutat pe frunte
Avea haine de lumină și în plete stele multe,
Și sub pletele-nstelate... precum crinul fruntea Lui!
Dar pe mâini avea, bunico, două răni adânci de cui!

Și mi-a spus cu voce blândă, mângâindu-mi talpa goală
Să mă joc iar cu păpușa că nu mai sunt bolnăvioară!
M-a rugat să-ți spun și ție c-a găsit căsuța noastră
Și ai cheia așezată chiar sub preș, lângă fereastră.” ❖

ÎN VIZITĂ LA ÎNGERI

Înainte de Sfântul Nicolae, hramul parohiei noastre, am gândit că trebuie să trecem mai întâi pe la copiii noștri dragi. Cei care nu au părinți alături de ei, dar au multe mame și suflete în jurul lor care au ca singur scop ajutorarea acestor copii cu poveri atât de mari pentru vârsta lor: probleme grave de sănătate și lipsa de lângă ei a familiilor lor. De aceea, împreună cu Moș Nicolae și cu multe daruri, în ziua de 4 decembrie am ajuns la acei copii minunați de la Centrul Sf. Margareta.

După cum v-am relatat de atâtea ori, echipa de aici, împreună cu cea care este inima acestei „familii”, doamna Valentina Zaharia, au grijă de acești copii - unii cazuri considerate de nerecuperat - cu o dragoste și o grijă dumnezeiască. Pentru ei nu există obstacole în a-i ajuta pe copii să depășească gravele probleme pe care le au, să trăiască, să respire, să mănânce. Să suporte uneori intervenții chirurgicale deosebite. Dar acolo miracolul este la ordinea zilei. Pentru că pe de o parte există dragostea și îndârjirea unei echipe cu suflet mare, iar pe de altă parte micuții au atâta voință de a trăi și atâta curaj încât cu siguranță că îngerii care îi veghează sunt impresionați.

Pentru că nevoile lor sunt multe, enoriașii parohiei noastre nu pregetă de fiecare dată să sară în ajutor. Le mulțumim pe această cale și le spunem că darurile lor nu numai că au răspuns necesităților mari de zi cu zi, dar au bucurat și pe fiecare dintre copii. Căci Moșul le-a dat tuturor pungi cu dulciuri și jucării. Alături de părintele Adrian Chiriță, membri ai Comitetului și Consiliului Parohial, doamna Minodora Cîrstoiu, aproape nelipsită la aceste vizite, a venit însoțită de un grup de elevi de la școala nr. 103. Care au vestit Nașterea Domnului prin colindele pe care le-au interpretat. Iar copiii au

încercat și ei să cânte alături de cei mai mari!

Cu siguranță fotografiile nu pot arăta câtă bucurie am adus în casa acestor micuți și câte nevoi am acoperit. Dar acești copii au o mare curăție sufletească și sunt plini de iubire, o formă înaltă de recunoștință. Darul pe care l-am adus aici pentru a ajuta echipa și pentru a-i bucura pe copii, se poate spune că se întoarce împătrit la noi, numai prin căldura și emoția pură pe care le trăiești când vezi fețele și zâmbetele lor și vezi cu cât drag vin în brațele tale. Și știi că mâna ta s-a deschis către cei care nu adevărat au nevoie. ❖

Cum ne apropiem de sfinți?

Când cineva ne respinge sau este supărat pe noi, ne apropiem de el, îl întrebăm de ce e supărat, nu cumva are ceva cu noi, îi facem un dar ca să-l îmbunăm, să-l înveselim, urmărim ce vrea ca să ne iubească mai mult sau ca să-l iubim; și este un om muritor, poate chiar păcătos. Cu mult mai mult trebuie să facem așa ceva cu un sfânt. Trebuie să intrăm în legătură cu el, ca să putem avea tihna și ușurința de a-i cere ce vrem. Sfântul s-a luptat în viață, a trăit într-un anume loc, s-a ostenit pentru Hristos și, de aceea, nu îngăduie să-i răpim tainele fără să ostenim.

El este sigur că și noi, ostenindu-ne, putem să izbândim, deoarece cunoaște din experiența proprie iubirea și disponibilitatea lui Dumnezeu de a ne îmbogăți. Dar vrea să înțelegem și noi propria sa trudă, să facem propriile lui încercări ascetice. Aceasta este o cerință a legii duhovnicești, a legăturii noastre cu sfinții. Prin urmare, trebuie să dobândim legături personale cu sfinții.

Dacă nu dobândim cu mulți, să dobândim cel puțin cu unul. Decât să fim singuri, mai bine să fim cu încă cineva.

Să intrăm în legătură cu sfântul al cărui nume îl purtăm sau cu Sfântul Ioan Botezătorul, care este foarte la îndemână și ușor abordabil. Până și pe musulmani îi ascultă. Să intrăm în legătură cu Sfântul Nicolae, care merge și la păcătoși și la criminali și îi scapă. Să intrăm în legătură cu Maica Domnului. Cine i-a vorbit Maicii Domnului și a dat greș, nu i-a auzit glasul, nu a primit mângâierea ei? Pe Maica Domnului o strigă chiar și în iad, cu atât mai mult noi, care suntem în afara iadului. Să avem, pe cât putem, propriii noștri mijlocitori. Și, fără îndoială, cine nu știe că sfinții sunt persoane vii, că se află „în mâna lui Dumnezeu” și pot, prin urmare, să acționeze ei înșiși? (Arh. Emilianos Simonopetritul, Cuvânt despre ascultare și priveghere, Editura „Sfântul Nectarie”) ❖

SFÂNTUL SPIRIDON AL TRIMITUNDEI, FĂCĂTORUL DE MINUNI

Contemporan cu alt sfânt ierarh pe care l-am prăznuit de curând, Sfântul Nicolae, participant alături de acesta la Primul Sinod Ecumenic de la Niceea, Sfântul Spiridon este cunoscut și iubit de români, căci este un sfânt bun și grabnic ajutorător celor care cu evlavie și credință îl cheamă în ajutor la vreme de necazuri și boli.

În țara noastră numeroase biserici îi poartă numele: să amintim numai pe cele mai vestite - Sfântul Spiridon Nou și Vechi din București și Sfântul Spiridon din Iași.

sale se uzează în fiecare an și sunt înlocuiri la praznicul său, în ziua de 12 decembrie. Sfântul Spiridon dispăre frecvent din raclă, venind la cei care îi cer ajutorul cu credință și cu lacrimi, și face nenumărate minuni. De aceea, multe spitale îi poartă numele și au în incinta lor o Biserică cu hramul Sfântului Spiridon. Sfântul Spiridon vine cu sfântul său trup la cei bolnavi, care îi cer ajutorul și îi vindecă.

Clericii și credincioșii văd că, pentru o perioadă scurtă de timp, lipsește trupul său din raclă. Când Sfântul revine în raclă, trupul său este cald și prăfuit. În fiecare an îi sunt schimbate încălțărilor, care sunt uzate și pline de praf și iarbă. Sfântul Spiridon este ales patron al cizmarilor. În timpul procesiunilor religioase, Sfântul Spiridon este purtat în raclă stând în picioare. În Acatistul Sfântului Ierarh Spiridon, de peste 1600 de ani, credincioșii cântă: „Bucură-te, că ești și cu oamenii cu trupul petrecător; Bucură-te, al cărui trup săvârșește astăzi minuni; Bucură-te, că încălțămintele tale slujesc drept dovadă”.

Sfântului Spiridon i se fac slujbe și ceremonii, cu scoaterea sfintelor sale moaște, în următoarele zile: în sâmbăta lui Lazăr, zi în care i-a scăpat de foamete pe locuitorii din Corfu, prin aducerea de vapoare cu grâu; în duminica Floriilor, pentru vindecarea celor bolnavi; în ziua de 11 august, când i-a alungat pe turcii care voiau să cucerească orașul; în prima duminică din luna noiembrie, când i-a vindecat pe suferinzi de boli grele. ❖

Sfântul Spiridon s-a născut pe la anul 270, în Cipru, și a prins zilele împăratului Constantin cel Mare, trăind până pe la jumătatea secolului al IV-lea. Numele său vine de la un cuvântul spiris, care în limba greacă înseamnă „coșuleț”. Sfântul Spiridon a fost păstor de oi. A fost căsătorit, dar soția sa a murit de timpuriu. Așa se rupe de lume și îmbracă schima monahală, devenind ulterior și păstor de suflete, ca episcop al Trimitundeii.

În timpul persecuțiilor împotriva creștinilor ordonate de împăratul Maximian, Sfântul Spiridon este arestat și exilat. Dar odată cu venirea la cârma imperiului a Sfântului Împărat Constantin, creștinii sunt eliberați din temnițe, persecuțiile iau sfârșit, iar credința creștină iese din catacombe. În anul 325 este convocat la Primul Sinod Ecumenic de la Niceea. Fără prea multă carte, sfântul a explicat unitatea și diversitatea Sfintei Treimi ținând în mână o cărămidă și spunând simplu că este formată din trei elemente esențiale, și anume foc, pământ și apă. În timp ce vorbea, s-a aprins focul în partea de sus a cărămidii și a început să curgă apa din partea de jos. Tot acolo, la Niceea, l-a cunoscut pe Sf. Ierarh Nicolae; între cei doi ierarhi s-a format o prietenie trainică.

Viețile Sfinților descriu multe din minunile sale: în vreme de secetă a adus pe pământ ploaie și iarăși, prin rugăciunea lui, a oprit ploaia cea peste măsură; a pus capăt foametei puse la cale de vânzătorii de grâu, dărâmandu-le hambarele în care țineau grâu; a prefăcut șarpele în aur și, după ce a scăpat pe sărac de nevoie, a prefăcut iarăși aurul în șarpe; a oprit curgerile râurilor; a vindecat pe împăratul Constanție de boala de care suferea; a dat

din nou viață copilului unei femei; o femeie i-a cerut o sumă de bani ce o încredințase spre păstrare fiicei lui, care era moartă de mult timp; sfântul o întrebă pe fiica lui și aflând de la ea unde erau ascunși, i-a dat stăpânei lor.

Aceste minuni vorbesc de la sine despre puterea discernământului, despre dreapta socoteală și despre cumpătare.

Sfântul Spiridon și-a trăit mare parte din viață în Cipru, unde s-a și săvârșit în anul 348, fiind îngropat în Biserica Sfinților Apostoli din Trimitunda. Când saracinii au cotropit insula, ciprioții au deschis mormântul sfântului pentru a muta sfintele moaște la Constantinopol și au aflat că trupul sfântului era întreg, plăcut mirositor, semn al sfințeniei sale. Când a căzut Constantinopolul în 1453, sfintele moaște au fost mutate în Serbia, după care au fost aduse în Insula Corfu, unde sfintele moaște întregi se află și azi.

El este cunoscut ca „sfântul călător” deoarece papucii de mătase de pe tălpile

ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	18 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Matematică – clasele VII-VIII	Prof. Germina Stuparu
Marti	14 ⁰⁰ -15 ⁰⁰	Limba română/matem. – clasa a IV-a	Prof. Georgeta Rutescu
Vineri	14 ³⁰ -16 ⁰⁰	Limba română – clasele VII-VIII	Prof. Cristina Cioabă
Sâmbătă	14 ³⁰ -16 ⁰⁰	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Paul Tomescu

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 9-16 DECEMBRIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 9 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 27-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 12 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 14 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 15 decembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 16 decembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 28-a după Rusalii (a Sf. Strămoși după trup ai Domnului); (Pilda celor poftiți la cină) - Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2018 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI